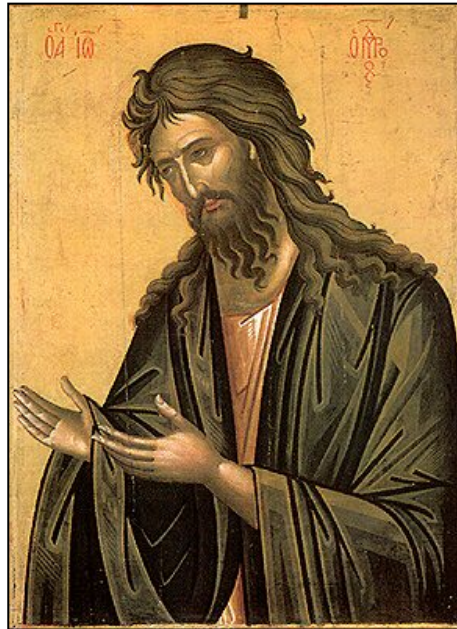

“THE FORERUNNER”

«Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ»

JULY-AUGUST-SEPTEMBER 2013

Volume 11, Issue 7, 8 & 9

A trimonthly publication of
**Saint John the Baptist
Hellenic Orthodox Church**

Ένα τριμηνιαίο ενημερωτικό δελτίο της
**Ελληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας
του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού**

15 Union Park Street, Boston, MA 02118 Tel.: 617-536-5692
Parish Priest: Protopresbyter Dr. George Dion. Dragas

www.saintjohnthebaptist.org

TABLE OF CONTENTS

Page	Contents
1.	Front page
2.	Table of contents
3.	LETTER FROM THE PRIEST – SUMMER 2013
4.	ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑ-ΠΑΤΕΡΙΚΗ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ»
8.	THE FATHERS OF THE CHURCH AND META-PATRISTIC “THEOLOGY”
12.	Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
17.	THE JOY OF THE CHRISTIANS
22.	ΤΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΕΤΟΣ
29.	THE LITURGICAL YEAR
36.	ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ
37.	COMMUNITY NEWS
38.	ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ – SERVICE SCHEDULE
41.	PARISH OFFICERS
42.	BACK PAGE

LETTER FROM THE PRIEST – SUMMER 2013

Dear Members and Friends of our Parish of St. John the Baptist,

With God's grace we completed this year's celebration of the Pentecostal period which began with the Holy and Great Pascha of our Lord (on May 5) and ended on the Sunday of Pentecost (on June 23). This period, as is known, is also called the period of the Gospel of St. John, because the Gospel lessons that the Church specifies for Sundays and every weekday throughout this period are taken from St. John's Gospel.

The period that follows begins on the Monday after the Sunday of Pentecost (June 24) and ends on the Sunday after the Exaltation of the Holy Cross (September 15). This period is known as the period of the Gospel of St. Matthew, because the Gospel of Matthew is the basis for the Gospel lessons for every day throughout this period. This year, the period of Matthew roughly covers the months of July and August and the first half of the month of September. The present FORERUNNER covers this period and I have chosen three articles for each month to guide us in our spiritual journey.

For the month of July I have chosen a topic of current interest: "metapatristic theology." This topic represents a new trend in Orthodox theological circles, which claims that Orthodox theological teaching should move beyond its patristic traditional outlook, which is based on the teachings of the Holy Fathers of the Church, in order to respond to the challenge of the contemporary society and its particular trends. I presented this topic to a clergy meeting in the Camp of our Metropolis and I used an article by an inspiring author from the Mount Athos, the Hagiorite Monk Moses.

For the month of August, which is dominated by the Dormition of Panagia (August 15), I have chosen an essay by the great Orthodox Iconographer and theologian of the 20th century Photios Kontoglou on the importance of the All-Holy Theotokos for the Greek Orthodox Christians. It is an article that captures the various dimensions of the presence of the Theotokos in the life of the Church.

Finally for the month of September, which is the beginning of our Church's liturgical year, I have chosen an essay which explains the main periods of the Orthodox Liturgical Year, so that we may refresh our understanding and commitment to the sacred services and Feasts of our Church. As always, the essays included in the FORERUNNER are in both Greek and English so that everybody can become informed about their precise content.

I wish and pray that this summer period may be restful and profitable to all, and that we may begin this year's Fall with a renewed determination to follow the path of our salvation as our Holy Church specifies.

Fr. George Dion. Dragas

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΠΑΤΕΡΙΚΗ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ»

Τοῦ Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ γίνεται πολύ λόγος για “νεοπατερική σύνθεση”, για “μεταπατερική θεολογία”, για “θεολογία τῆς συνάφειας” και λοιπὰ φιλόδοξα και κενόδοξα λυπηρὰ εὐφυολογήματα ὀρισμένων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπικρατήσουν, νὰ πρωτοτυπήσουν και νὰ διαφοροποιηθοῦν. Ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν ἐκπλήξεις, ἀπορίες, λογισμοὺς και σκέψεις. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς συνοπτικὰ και ταπεινὰ παρακάτω θὰ παρουσιάσουμε, ἀφοῦ ξανατονίσουμε μερικὲς γνωστὲς ἐκκλησιαστικὲς θέσεις.

Πρῶτος ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ὁμιλεῖ περὶ “ὀρθῆς θεολογίας” και περὶ τῆς “ὄντως φιλοσοφίας και ἀληθοῦς θεολογίας”. Ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας ἀναφέρεται στὴν ἐκκλησιαστικὴ θεολογία λέγοντας: “Δύο γὰρ χορῶν τὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεολογίαν ἀνθρώποις παραδεδωκότων, ὁ μὲν προφθάσας χορὸς ἦν ὁ Προφητικός, ὁ δὲ δεύτερος ἐπελθὼν ὁ τῶν ἀποστόλων και μαθητῶν τοῦ Κυρίου”. Πρῶτος Θεολόγος εἶναι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, δεύτερος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς και τρίτος ὁ Συμεὼν ὁ Νέος. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μὲ τὶς περίφημες ὁμιλίες του συγκροτεῖ σύστημα ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, διακηρύσσει τὴν τριαδικὴ θεότητα και περιγράφει τὴν ἀνέφικτη οὐσία, τὶς ἄκτιστες ἐνέργειες, τὴ συναλληλία τῶν τριῶν θεανδρικῶν προσώπων και τὴν περὶ αὐτῶν γνώση..... Θεολογία σημαίνει ἀκριβὴς λόγος περὶ Θεοῦ, ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὁ τρόπος ἐγγίσεως πρὸς τὸν Θεό, ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ κατὰ χάρη και μέθεξη τελείωση τοῦ πιστοῦ, ἡ ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἡ ἀποκάλυψη Αὐτοῦ στὴ ζωὴ

μας, ή ανακαίνιση και μεταμόρφωση του πεπτωκότος ανθρώπου. Υπάρχουν διάφοροι δρόμοι για την προσέγγιση του Θεού και ό κάθε πιστός επιλέγει τον πιο κατάλληλο. Όλοι οι δρόμοι όμως έχουν ταπείνωση και αγάπη.

Πρώτοι Θεολόγοι είναι οι απόστολοι, κατόπιν οι απολογητές, οι μεγάλοι πατέρες της Έκκλησίας και όλοι οι Άγιοι. Η χριστιανική Θεολογία είναι ή αληθινή φιλοσοφία, ή οποία περικλείει τὰ γνήσια περι Θεού διδάγματα. Ο Μέγας Άθανάσιος στην Άλεξάνδρεια και ό Ίωάννης ό Χρυσόστομος στην Αντιόχεια και την Κωνσταντινούπολη όδηγοϋν τή Θεολογία σ' ένα διακριτικό και νηφάλιο χριστοκεντρισμό. Οί Καππαδόκες πατέρες τόνισαν κυρίως τή διάκριση θείας ούσίας και ένεργείας. Ο Άγιος Ίωάννης ό Δαμασκηνός, όπως αργότερα και ό Άγ. Γρηγόριος ό Παλαμᾶς άποτελοϋν γνήσια και συστηματική σύνοψη του όλου πατερικού πνεύματος. Η μυστική θεολογία, τὸ ρεϋμα τῶν ιερῶν ήσυχαστῶν έχει λαμπρούς εκπροσώπους από τὸν Διονύσιο τὸν Άρεοπαγίτη ἔως τὸν Συμεῶν τὸν Νέο Θεολόγο και ἄλλους κατοπινούς.

Η από ἐτῶν ἐπικρατήσασα τάση ἐπιστροφῆς στοὺς πατέρες ὑπὸ τοῦ μεγάλου θεολόγου π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ ἔδωσε πολλοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους γευόμεθα μέχρι σήμερα. Μακρὰ από τή δυτική δικανική κι εὐσεβιστική θεολογία ή ὀρθόδοξη θεολογία τόνισε τήν ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση και μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς θέας και μεθέξεως τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς Έκκλησίας διὰ νήψεως, ἀσκήσεως, προσευχῆς, μυστηριακῆς ζωῆς, καθάρσεως, φωτισμοῦ και ἀγιασμοῦ. Ο δυτικός σχολαστικισμός απέβη ἀνιαρὸς και κουραστικός. Οί ἀπελευθερωτικές, μοντέρνες, πρωτότυπες, καινοφανεῖς ιδέες ὀρισμένων ἀνατολικῶν Θεολόγων εἶναι προβληματικές. Ο προτεσταντισμός ἐπέμενε στην πίστη μόνο και ὄχι στὰ δόγματα και τή Θεολογία τῆς Έκκλησίας.

Ο Άγιος Διάδοχος Ἐπίσκοπος Φωτικῆς Θεολογία ὀνομάζει τήν ἐντρύφηση στὸν Θεὸ και τή μετ' αὐτοῦ κοινωνία, διὰ τῆς μελέτης και τῆς προσευχῆς. Ο Θεόγνωστος ὡς προϋποθέσεις τῆς Θεολογίας και τῆς καθαρῆς θεωρίας ἀναφέρει τὸν καθαρὸ βίο και τὸν καθαρὸ νοῦ. Θεολογία εἶναι ή ἐμπειρία τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀναστροφῆς. Η Θεοπτία εἶναι ὑπέρτερη τῆς Θεολογίας και ὁ Θεόπτης ἀνώτερος τοῦ Θεολόγου.

Οί μεγάλοι Πατέρες τῆς Έκκλησίας εἶναι οί μεγάλοι Θεολόγοι αὐτῆς. Εἶναι οί θεοφόροι, οί θεόπνευστοι, οί θεοκίνητοι, οί φωτισμένοι, οί ὀρθοτομοϋντες τὸν λόγο τῆς ἀληθείας με τή ζωή τους, τὸν λόγο τους και τὰ ἔργα τους. Τὸ ὕφος τῶν θεολογικῶν τους ἀναβάσεων ὑπάρχει ὄχι μόνο από τή συνεχή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀλλὰ και από τὸ βίωμά τους, ἀφοῦ ὁ ἀγιογραφικός λόγος ἔγινε φιλότιμη ἀποδοχή τῆς καρδιάς τους. Όλοι οί πατέρες τῆς Έκκλησίας χαρακτηρίζονται από τήν ἀγιότητα τοῦ βίου τους και τήν Ὄρθόδοξη διδασκαλία τους.

Εἶναι μεγάλη ἀνάγκη σήμερα νὰ ἐπιστρέψουμε ξανὰ στὶς ἀγιοπατερικὲς πηγές, τὶς ἀστείρευτες καὶ ζωοπάροχες πάντοτε. Πατέρες μεγάλοι δὲν εἶναι μόνο οἱ ἀρχαῖοι ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι, ποὺ βαδίζουν στὰ ἴχνη ἐκείνων κι ἔχουν μεγαλύτερη πεῖρα ἀπὸ τὸ χρῆσιμο παρελθόν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ σύγχρονοι θεολόγοι εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ μαθητεύσουν πιστὰ στὰ ἔργα τῶν ἁγίων πατέρων μας. Ἡ διαστρέβλωση ἢ ἄγνοια τῆς ἱερᾶς παραδόσεως καὶ ἡ δημιουργία μίας νέας Θεολογίας, μετὰ τοὺς πατέρες, ποὺ θεωροῦνται ξεπερασμένοι, μὲ μία γλῶσσα κουλτουριάρικη, ὄλο σύνθετες ὀρολογίες, ἀκατανόητη ἐνίοτε καὶ στοὺς ἴδιους, νεοθεολογία ἀντιασκητικὴ, ἄκοπη, ἄμοχθη, εὐκόλη, χαρούμενη καὶ λίαν εὐχάριστη, ὡς ρηχὴ, χλιαρὴ κι ἐπιπόλαιη.

Τί σημαίνει ἄραγε Θεολογία τῆς συνάφειας; Κατ' ἀρχὰς συνάφεια, κατὰ τὸ λεξικὸ τοῦ Γ. Μπαμπινιώτη, σημαίνει σχέση, ὁμοιότητα, συνάρτηση, συσχετισμὸς μεταξύ πραγμάτων μὲ κοινὰ στοιχεῖα. Ὁ ὅρος αὐτὸς παρουσιάζεται ἀρκετὰ ἀσαφῆς. Σὲ διαχριστιανικὲς συναντήσεις παρουσιάσθηκε μία μεσουβέζικη ἐνότητα, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν οἱ χριστιανοὶ διχασμένοι στοὺς ἄλλοθρήσκους. Ἄφησαν τὶς βασικὲς δογματικὲς διαφορὲς καὶ παρουσιάσθηκαν ὡς φίλοι καὶ συνεργάτες στὴ φιλανθρωπία, τὴν οἰκολογία, τὸν εἰρηνισμὸ καὶ τὸν ἀγαπισμὸ. Προτιμήθηκαν λόγοι κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ οὐμανισμοῦ καὶ ὄχι οἱ μεγάλες ἀλήθειες τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Στὴν ἀκαινοτόμητη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἔχουμε συνάντηση διαφόρων “ἐκκλησιῶν”, γιὰτὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ἁγία καὶ ἀποστολική, δὲν εἶναι κοινοπραξία, συναϊτερισμὸς, σύνδεσμος, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ποὺ σώζει, λυτρώνει, ἀγιάζει, θεώνει, τελειοποιεῖ. Τὸ βαθὺ σωτηριολογικὸ περιεχόμενον εἶναι ἀδιανόητο καὶ ἀνεπίτρεπτο νὰ διαστρεβλώνεται ἀπὸ Ὁρθοδόξους Θεολόγους καὶ μάλιστα κληρικούς.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν γέρασαν, δὲν ξεπεράσθηκαν, δὲν ἔληξαν καὶ δὲν ἐξαντλήθηκαν. Δὲν ὑπάρχει Θεολογία μετὰ τοὺς πατέρες, ἀλλὰ μὲ τοὺς Πατέρες. Οἱ Πατέρες βασίζονται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ κινοῦνται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶναι “τὰ δοχεῖα τοῦ πνεύματος”, “οἱ θεόφθογγοὶ σάλπιγγες”, “τὰ πάγχρυσά στόματα”, “οἱ λύρες τοῦ πνεύματος”, “τὰ πυξία τῆς χάριτος”, “τὰ ἄνθη τοῦ παραδείσου”. Ὁρθόδοξη Θεολογία δίχως προσωπικὸ ἀγώνα, ἄσκησι, νήψη καὶ θεῖο φωτισμὸ δὲν ὑπάρχει, ὅπως δὲν ὑπάρχει καὶ Θεολογία δίχως τοὺς Θεοφόρους Πατέρες. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ διδάσκαλοι τῆς Οἰκουμένης, δὲν εἶχαν κανένα ἄγχος νὰ κάνουν τοὺς σπουδαίους συγγραφεῖς, οὔτε εἶχαν ποτὲ καμμία ἀγωνία νὰ πρωτοτυπήσουν, νὰ ἐντυπωσιάσουν, νὰ παρουσιάσουν κάτι νεοφανές, ὥστε νὰ τοὺς δοξάσουν. Οἱ Πατέρες ἔγραψαν καὶ μίλησαν, ὅταν ὑπῆρχε μεγάλη ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν θέλησαν ν' ἀναπτύξουν νέες προσωπικὲς θεωρίες καὶ φιλοσοφικὰ θεωρήματα. Λουσμμένοι στὸ φῶς τῆς Θεοπτίας ταπεινὰ κατέθεσαν ὑψηλὲς ἀλήθειες, ἐρμηνεύοντάς τες θεοφώτιστα, σωτήριες ἀλήθειες, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀποκάλυψε στὸν κόσμον.

Οί Πατέρες δὲν ἀνήκουν στὸ χθὲς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ στὸ σήμερα. Δὲν μπορούμε νὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ πρὶν καὶ τὸ μετὰ τῶν Πατέρων. Εἶναι σὰν νὰ θεωροῦμε ὅτι τοὺς ξεπεράσαμε, ὅτι ὅ,τι εἶχαν νὰ δώσουν μᾶς τὸ ἔδωσαν, δὲν χρειάζονται τώρα πιά, μπορούμε νὰ προχωρήσουμε καὶ δίχως αὐτούς, εἴμαστε κι ἐμεῖς πατέρες, δὲν ὑστεροῦμε... Ὅλα αὐτὰ θυμίζουν προτεσταντικὲς ἀπόψεις περὶ κύρους, αὐθεντίας καὶ ἀνεξαρτοποιήσεως. Οἱ Πατέρες ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ Κυρίου καὶ οἱ νεώτεροι Πατέρες βαδίζουν στὰ ἴχνη τῶν προκατόχων τους Πατέρων. Ἡ αὐθαιρεσία εἶναι αἴρεση στὴν Ὁρθοδοξία.

Πολλὰ ἀπ' ὅσα εἰπώθηκαν σὲ θεολογικὸ συνέδριο τὸν περασμένο Ἰούνιο στὴ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος μὲ θέμα "Νεοπατερικὴ σύνθεση ἢ μεταπατερικὴ θεολογία• τὸ αἶτημα τῆς θεολογίας τῆς συνάφειας στὴν Ὁρθοδοξία" εἶναι ἀπαράδεκτα. Ἀμφισβητεῖται ἡ προσφορὰ τοῦ π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, προτείνεται τὸ ξεπέραςμα τῶν Πατέρων, ὑποτιμᾶται ἡ Παράδοση, ψέγεται ἡ Θεολογία μας ὅτι περιέχει μύθους, δὲν πρωτοτυπεῖ, νὰ γίνει ὑπέρβαση τῶν Πατέρων, ἐπαναπροσδιορισμὸς τῶν δογμάτων... Μία Ὁρθόδοξη Θεολογικὴ Ἀκαδημία δὲν μπορεῖ νὰ προσκαλεῖ εἰσηγητὲς καὶ νὰ καταθέτουν ὅτι φαντάζονται καὶ τοὺς ἀρέσει...

Μήπως ἀντὶ γιὰ κριτικὴ τῶν Πατέρων χρειάζεται αὐτοκριτικὴ; Μήπως θὰ πρέπει νὰ γίνει καλύτερη μελέτη τῶν Πατέρων καὶ ὄχι τὸ ξεπέρασμά τους; Μία θεολογία ποὺ ἀναιρεῖ ἐλεύθερα τὴν προσφορὰ τῶν Πατέρων προτεσταντίζει. Μία ἀνατρεπτικὴ θεολογία δημιουργεῖ καὶ δὲν λύνει προβλήματα. Ἡ Θεολογία ν' ἀναπτυχθεῖ δίχως ὑπερφίαλη γνώση, πρωτότυπα εὐφυολογήματα, αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες καὶ νέους τοκετούς, ἀλλὰ στὸ κλίμα τῆς σεμνότητος, τῆς ταπεινότητος, τῆς ἀσκητικότητος, τῆς νηφαλιότητος καὶ παραδοσιακότητος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἐκκλησία μας γεννᾷ Ἁγίους καὶ σώζει ψυχές. Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Ἁγίους Θεολόγους. Ἡ Θεολογία ἢ Ὁρθόδοξη μεγαλύνεται μὲ τὴ χάρη τοῦ πανσθενουργοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὶς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων, τῶν κορυφαίων Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων.

Article for July

THE FATHERS OF THE CHURCH AND META-PATRISTIC THEOLOGY

By The Hagiorite Monk Moses

Translated from the Greek original by Fr. George Dion Dragas

For the last few years there has been much talk about “*Neo-patristic synthesis*,” “*Meta-patristic Theology*,” “*Theology of contextual relevance*” and other ambitious, vainglorious and sad witticisms, which wish to prevail, and to be ‘original’ and ‘different.’ All these create surprises, puzzles and devious reasoning and thought. We shall present below some of these in a concise and humble way, having first emphasized some known ecclesiastical positions.

Clement, the Alexandrian catechist, was the first to speak on “*right theology*” and on “*real philosophy and true theology*.” Eusebius of Caesarea refers in his work *On Ecclesiastical Theology* to “*Two choirs that handed down to mankind the Theology of our Savior, the first to arrive was the Prophetic, the second to proceed was that of the Apostles and Disciples of the Lord.*” The first Theologian is John the Evangelist, the second is Gregory Nazianzus and the third is Symeon the New. St. Gregory the Theologian, through his celebrated *Homilies*, composes a system of truths of the Christian faith, proclaims the Trinitarian Godhead, describes the unattainable being, the uncreated energies, the complementarity of the three divine persons and the knowledge about them ... Theology means the exact word about God, the truth of the faith, the way of drawing near to God, the deification of man, the perfection of the believer by grace and participation, the experience of the living God, God’s revelation

in our life, the renovation and transformation of the fallen man. There are several ways of approaching God and every believer chooses the most suitable. All these ways, however, have humility and love as their mark.

The First Theologians are the Apostles, then, the Apologists, the great Fathers of the Church and all the Saints. Christian Theology is the true philosophy, which encompasses genuine doctrines about God. The Great Athanasius in Alexandria and John Chrysostom in Antioch and in Constantinople direct theology to a discreet and sober Christocentrism. The Cappadocian Fathers emphasized mainly the distinction of divine essence and energy. Subsequently, Saint John Damascene, and later, St. Gregory Palamas later, constitute a genuine and systematic synopsis of the entire patristic spirit. Mystical theology, the stream of the holy hesychasts has brilliant representatives from Dionysius the Areopagite to Symeon the New Theologian and the others that followed.

The trend for a return to the Fathers that has prevailed in recent years through the work of the great theologian Fr. George Florovsky has rendered much fruit, which we enjoy to this day. Distanced from the western forensic and pietistic theology, Orthodox theology stressed man's regeneration and transformation in Christ through seeing and participating in God within the body of the Church by means of watchfulness, *ascesis*, prayer, sacramental life, purification, illumination and sanctification. Western scholasticism became boring and tedious. The liberational, modern, innovative, novel ideas of certain eastern theologians are problematic. Protestantism insisted on faith alone and not on the Dogmas and the Theology of the Church. Saint Diadochos of Photike calls Theology the seeking of God and being in communion with Him, through study and prayer. Theognostos considers pure life and a clear mind to be preconditions for Theology and pure *theoria*. Theology is the experience of being involved with God. The vision of God (θεοπτία) is superior to Theology and a seer of God (θεόπτης) is superior to a Theologian.

The great Fathers of the Church are her great theologians. They are the God-bearers, the God-inspired, the God-moved, the Enlightened, those who rightly administer the word of truth in their life, their teaching and their works. The strain of their theological ascent is what it is, not only because of their constant study of Holy Scripture, but also because of their experiences, since the Word of Scripture became the earnest acceptance of their heart. All the Fathers of the Church are characterized by the holiness of their lives and orthodox doctrine.

There is a great need today to return again to the sacred patristic sources, which are always inexhaustible and life-giving. Great Fathers are not only the ancient

ones but also the newer ones, who continue on the path of those who have greater experience from the useful past of the Church. Contemporary theologians need to study faithfully the works of our holy Fathers. Distortion or ignorance of the sacred tradition and the creation of a new Theology, which bypasses the Fathers, who are considered obsolete, with a language which is culturally fashionable, more complex terminology, incomprehensible sometimes even to themselves, neo-theological, anti-ascetical, uncut, unattested, easy-going, joyful and very happy, but also as shallow, lukewarm and perfunctory.

What is really the meaning of "*Theology of contextual relevance*?" Firstly the term contextual implies relation, likeness, functionality, correlation of things with common elements. This term appears to be quite vague. It appeared in inter-Christian meetings as a compromised unity, not to expose the divided Christians to the followers of other religions. They put aside basic doctrinal differences and presented themselves as friends and partners in philanthropy, ecology, pacifism and *agapetism*. They gave preference to reasoning related to social justice and humanism, and not to the great truths of the Holy Gospel. In the unchanged Orthodox Church we do not meet different "churches" because the Church is one, holy, and apostolic. It is not a joint venture, an association, a league, but the Church that saves, redeems, sanctifies, deifies, perfects. It is unthinkable and unacceptable that the profound soteriological content of Orthodox Ecclesiology could be distorted by Orthodox Theologians and especially clergymen.

The Fathers of the Church have not grown old, have not become outdated, or expired, or have been expended. There is no Theology after the Fathers, but there is Theology with the Fathers. The Fathers are based on the Holy Scripture and are moved by the Holy Spirit. They are "*containers of the Spirit*," "*God-sounding trumpets*," "*all-golden mouths*," "*lyres of the Spirit*," "*The Tablets of Grace*," "*The flowers of paradise*." Orthodox Theology without personal struggle, *ascesis*, watchfulness (νήψη) and divine illumination does not exist, just as there is no Theology without the God-bearing Fathers. The Holy Fathers, the teachers of the *Ecumene*, had no anxiety to become innovators, or to impress, or to present something novel that would give them glory. The Fathers wrote and spoke, when there was a great need in the Church and they did not want to develop new, personal theories and philosophical theorems. Bathed in the light of the vision of God, they humbly laid down exalted truths, interpreting them by divine illumination, saving truths, which Christ Himself revealed to the world.

The Fathers do not belong to the past of the Church, but to her present. We cannot talk about before and after the Fathers. It is as if we think that we surpassed

them, or that they gave us what they had to give us, that they are no longer needed, that we can move forward without them, that are we, too, are fathers and do not lack in anything ... All these considerations are reminiscent of Protestant view-points on dignity, authority and emancipation. The Fathers follow the steps of the Apostles and of the Lord, and the younger Fathers walk in the footsteps of the Fathers who were their predecessors. Arbitrariness is heresy for Orthodoxy.

Much of what was said in the theological Conference in June last year in the Academy of Theological Studies of the Holy Metropolis of Demetrias on the subject of *“Neopatristic Synthesis, or Metapatristic Theology: The Quest for a Theology of Contextual Relevance in Orthodoxy”* is unacceptable. Questions are raised against the contribution of Father George Florovsky, the unique truth of Orthodoxy; proposals are put forth that the Fathers belong to the past; the Tradition is underestimated; our Theology is accused that it contains myths, that it is not original, that the Fathers be passed over, that doctrines be redefined... An Orthodox Theological Academy can not invite speakers who present what they imagine and whatever they like ...

Isn't perhaps self-criticism needed here instead of critiquing the Fathers? Isn't greater study of the Fathers to be undertaken rather than by-passing them? A theology that freely negates the contribution of the Fathers is clearly protestant. A dissident theology creates problems instead of solving them. Theology should grow without conceited knowledge, original witticisms, arbitrary interpretations and newly generated ideas, but in a climate of modesty, of humility, of asceticism, of sobriety and of the tradition of our Church. Our Church gives birth to Saints and saves souls. We need Saintly Theologians. The Theology that is Orthodox is rendered magnificent by the grace of the all-enabling Holy Spirit and the intercessions of the Saints, the leading Ecumenical Teachers.

Άρθρο για τον Αύγουστο

Η Χαρά των Χριστιανών

του Φώτη Κόντογλου

[Ελληνική Δημιουργία, τ.61, 1959]

Η Παναγία το πνευματικό στόλισμα της ορθοδοξίας.

Η Παναγία είναι το πνευματικό στόλισμα της ορθοδοξίας. Για μας τους Έλληνες είναι η πονεμένη μητέρα, η παρηγορήτρια κ' η προστάτρια, που μας παραστέκεται σε κάθε περίπτωση. Σε κάθε μέρος της Ελλάδας είναι χτισμένες αμέτρητες εκκλησιές και μοναστήρια, παλάτια αυτηνής της ταπεινής βασίλισσας, κι' ένα σωρό ρημοκλήσια, μέσα στα βουνά, στους κάμπους και στα νησιά, μοσκοβολημένα από την παρθενική και πνευματική ευωδία της. Μέσα στο καθένα απ' αυτά βρίσκεται το παλιό και

σεβάσμιο εικόνισμά της με το μελαχροινό και χρυσοκέρινο πρόσωπό της, που το βρέχουνε ολοένα τα δάκρυα του βασανισμένου λαού μας, γιατί δεν έχουμε άλλη να μας βοηθήσει, παρεκτός από την Παναγία, «άλλην γαρ ουκ έχομεν αμαρτωλοί προς Θεόν εν κινδύνοις και θλίψεσιν αεί μεσιτείαν, οι κατακαμπτόμενοι υπό πταισμάτων πολλών». Το κάλλος της Παναγίας δεν είναι κάλλος σαρκικό, αλλά πνευματικό, γιατί εκεί που υπάρχει ο πόνος κ' η αγιότητα, υπάρχει μονάχα κάλλος πνευματικό. Το σαρκικό κάλλος φέρνει τη σαρκική έξαψη, ενώ το πνευματικό κάλλος φέρνει κατυάνυξη, σεβασμό κι' αγνή αγάπη. Αυτό το κάλλος έχει η Παναγία. Κι' αυτό το κάλλος είναι αποτυπωμένο στα ελληνικά εικονίσματά της που τα κάνανε άνθρωποι ευσεβείς οπού νηστεύανε και ψέλνανε και βρισκόντανε σε συντριβή καρδιάς και σε πνευματική καθαρότητα. Στην όψη της Παναγίας έχει τυπωθεί αυτό το μυστικό κάλλος που τραβά σαν μαγνήτης τις ευσεβείς ψυχές και τις ησυχάζει και τις παρηγορά. Κι' αυτή η πνευματική ευωδία είναι το λεγόμενο Χαροποιόν Πένθος (1) που μας χαρίζει η θρησκεία του Χριστού, ένα βότανο άγνωστο στους ανθρώπους που δεν πήγανε κοντά σ' αυτόν τον καλόν ποιμένα. Τούτη τη χαροποιά λύπη την έχουνε όλα όσα έκανε η ορθόδοξη τέχνη, και τα ευωδιάζει σαν σμύρνα και σαν αλόη, καν εικόνισμα είναι, καν υμνωδία, καν ψαλμωδία, καν χειρόγραφο, καν άμφια, καν λόγος, καν κίνημα, καν ευλογία, καν χαιρετισμός, καν μοναστήρι, καν κελλί καν σκαλιστό ξύλο, καν κέντημα, καν καντήλι, καν αναλόγι, καν μανουάλι, ότι και νάσαι αγιωτικό.

Τα ορθόδοξα ονόματα της Παναγίας

Από τα ονόματα και μόνο που έδωσε η ορθοδοξία στην Παναγία, και που μ' αυτά την καταστόλισε, όχι σαν είδωλο θεατρικό, όπως γίνηκε αλλού που φορτώσανε μια κούκλα με δαχτυλίδια και σκουλαρήκια και με ένα σωρό άλλα ανίερα και ανόητα πράγματα, λοιπόν αυτά μοναχά, λέγω, φαίνεται πόσο πνευματική αληθινά είναι η λατρεία της Παναγίας στην ελληνική ορθοδοξία. Πρώτα-πρώτα το ένα αγιώτατο όνομά της: **Παναγία**. Ύστερα τα άλλα: Υπερευλογημένη, Θεοτόκος, Παναμώμητος, Τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξωτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ, Ζώσα και Άφθονος, Πηγή, Έμψυχος Κιβωτός, Άχραντος, Αμόλυντος, Κεχαριτωμένη, Αειμακάριστος και Παναμώμητος, Προστασία, Επακούουσα, Γρηγορούσα, Γοργοεπήκοος, Ηγιασμένος Ναός, Παράδεισος λογικός, Ρόδον το Αμάραντον, Χρυσούν Θυματήριον, Χρυσή Λυχνία, Μαναδόχος Στάμνος, Κλίμαξ Επουράνιος, Πρεσβεία θερμή, Τείχος απροσμάχητον, Ελέους Πηγή, του Κόσμου Καταφύγιον, Βασιλέως Καθέδρα, Χρυσοπλοκάωτατος Πύργος και Δωδεκάτειχος Πόλις, Ηλιοστάλακτος Θρόνος, Σκέπη του Κόσμου, Δένδρον αγλαόκαρπον, Ξύλον ευσκιόφυλλον, Ακτίς νοητού ηλίου, Σιών αγία, Θεού κατοικητήριον, Επουράνιος Πύλη, Αδικουμένων προστάτις, Βακτηρία τυφλών, Θλιβομένων η χαρά, και χίλια δυο άλλα, που

βρίσκονται μέσα στα βιβλία της εκκλησίας. Κοντά σ' αυτά είναι και τα ονόματα που γράφουνε απάνω στα άγια εικονίσματά της οι αγιογράφοι: Οδηγήτρια, Γλυκοφιλούσα, Πλατυτέρα των Ουρανών, η Ελπίς των απελπισμένων, η Ταχεία Επίσκεψις, η Αμόλυντος, η Ελπίς των Χριστιανών, η Παραμυθία, η Ελεούσα κι άλλα πολλά, που γράφονται από κάτω από τη συντομογραφία: ΜΗΡ ΘΥ, που θα πεί Μητηρ Θεού. Πόση αγάπη, πόσο σέβας και πόσα κατανυκτικά δάκρυα φανερώνουνε μοναχά αυτά τα ονόματα, που δεν ειπωθήκανε σαν τα λόγια οπού βγαίνουνε εύκολα από το στόμα, αλλά που χαραχτήκανε στις ψυχές με πόνο και με ταπείνωση και με πίστη.

Οι ορθόδοξοι ύμνοι στην Παναγία

Αμή οι ύμνοι της πούναι αμέτρητοι σαν τάστρα τ' ουρανού κ' εξαίσιοι στο κάλλος, και που τους συνθέσανε οι άγιοι υμνολόγοι, «θίασον συγκροτήσαντες πνευματικόν»! Σ' αυτό το ευωδιασμένο περιβόλι βρίσκονται όλα τα αμάραντα άνθη και τα ευωδιασμένα βότανα του λόγου. Αληθινά προφήτεψε η ίδια η Παναγία για τον εαυτό της, τότε που πήγε στο σπίτι του Ζαχαρία και την ασπάσθηκε η Ελισάβετ, πως θα τη μακαρίζουνε όλες οι γενεές: «Εκείνες τις μέρες, σηκώθηκε η Μαριάμ και πήγε στην Ορεινή με σπουδή στην πολιτεία του Ιούδα και μπήκε στο σπίτι του Ζαχαρία και χαιρέτησε την Ελισάβετ. Και σαν άκουσε η Ελισάβετ τον χαιρετισμό της Μαρίας πήδηξε το παιδί μέσα στην κοιλιά της (2).

Και γέμισε Πνεύμα Άγιο η Ελισάβετ και φώναξε με φωνή μεγάλη κ' είπε: Βλογημένη είσαι εσύ ανάμεσα στις γυναίκες και βλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου. Κι' από πού μου ήρθε αυτό το καλό, νάρθει η μητέρα του κυρίου μου προς εμένα; γιατί μόλις ήρθε η φωνή του χαιρετισμού σου στ' αυτιά μου, ξεπέταξε το παιδί στην κοιλιά μου, κι' είναι μακάρια εκείνη που πίστεψε σε όσα της είπεν ο Κύριος (3). Κ' είπε η Μαριάμ: «Δοξολογά η ψυχή μου τον Κύριο κι' αναγάλλιασε το πνεύμα μου για το Θεό τον σωτήρα μου, γιατί καταδέχθηκε να κυτάξει την ταπεινή τη δούλα του. Γιατί, να, από τώρα κ' ύστερα θα με μακαρίζουνε όλες οι γενεές, επειδή έκανε σε μένα μεγαλεία ο Δυνατός, κ' είναι αγιασμένο τ' όνομά του, και το έλεός του πηγαίνει από γενεά σε γενεά σε κείνους που έχουνε τον φόβο του».

Οι ορθόδοξες εικόνες της Παναγίας

Αμέτρητες είναι οι υμνωδίες της Παναγίας, μα αμέτρητα είναι και τα σεμνόχρωμα εικονίσματά της, που καταστολίζουνε τις εκκλησιές μας, ζωγραφισμένα στο σανίδι είτε στον τοίχο. Σε κάθε ορθόδοξη εκκλησιά στέκεται το εικόνισμά της στο τέμπλο από τα δεξιά της άγιας Πόρτας. Σε άλλες εικόνες ζωγραφίζεται και μοναχή, μα στα εικονίσματα του τέμπλου κρατά πάντα τον Χριστό στην αγκαλιά της απ' τ' αριστερά,

σπάνια απ' τα δεξιά, (τότε λέγεται Δεξιοκρατούσα). Το κεφάλι της είναι σκεπασμένο σεμνά και σοβαρά με το μαφόριο, ένα φόρεμα φαρδύ κι' ιερατικό σκούρο βυσσινί, που πέφτει στον ώμο της απλόχωρο, αφήνοντας να φαίνεται μοναχά το μακρουλό πρόσωπό της και τα χέρια της. Από μέσα από το σκέπασμα φαίνεται μια στενή λουρίδα από το δέσιμο του κεφαλιού της που σφίγγει το μέτωπό της και αφήνει να φανούν μονάχα οι άκρες των αυτιών της. Το μέτωπό της είναι σαν μελαχροινό φίλντισι, αγνό, απλό και κατακάθαρο. Τα ματόφρυδά της είναι καμαρωτά, ζωηρά και μακρυά, φτάνοντας ίσαμε κοντά στ' αυτιά της, τα μάτια της αμυγδαλωτά, ισκιωμένα, καστανά, βαθειά, σοβαρά μα γλυκύτατα, με τ' ασπράδι καθαρό μα ισκιωμένο. Το βλέμμα της είναι μελαγχολικό απλό, ίσιο, ήσυχο, συμπαθητικό, αγαπητό, θλιμένο μα και μαζί χαροποιό, αυστηρό μα και μαζί συμπονετικό, αγιώτατο, πνευματικό, αθώο, σκεφτικό, άμωμο, ελπιδοφόρο, υπομονητικό, πράο, σεμνώτατο, μακρυά από κάθε σαρκικόν λογισμό, καθρέφτισμα μυστικό του παραδείσου, βασιλικό και ταπεινό, ανθρώπινο και θεϊκό, άκακο, αδελφικό, ευγενικό, ελεγκτικό, άγρυπνο, γαληνό, φιλόανθρωπο, μητρικό, παρθενικό, δροσερό, καυτερό για όσους έχουνε πονηρούς λογισμούς, τρυφερό, διαπεραστικό, ερευνητικό, απροσποίητο, ηγεμονικό, συγκαταβατικό, παρακαλεστικό, αμετασάλευτο. Η μύτη της είναι μακρυά και στενή, με μέτρο, ιουδαϊκή, άσαρκη, με λεπτά ρουθούνια, λίγο γυριστή, σεμνή. Το στόμα της μικρό, ντροπαλό, φρόνιμο, κλειστό, καθαρό, ισκιωμένο κατά το μάγουλο, σαν να χαμογελά ελαφρά. Το πηγούνι της γυριστό, σεβαστό, ανεπιτήδευτο, ταπεινό. Το μαγουλό της, παρθενικό, καθαρό, χνουδωτό, ευωδιασμένο, ντροπαλό, χλωμό με μιαν ελαφρότατη ροδοκοκκινάδα. Ο λαιμός της γυρτός ταπεινά, σμίγει με το πηγούνι μ' ένα απαλό ίσκιασμα που το λέγανε οι παλαιοί γλυκασμό. Το όλο πρόσωπό της είναι ιερατικό και θρησκευτικό, και μαρτυρά αρχαία φυλή. Τα άχραντα χέρια της είναι μικρά, στενά μακροδάχτυλα, λεπτόνυχα. Με το αριστερό βαστά τον Χριστό, και το δεξί τόχει ακουμπισμένο σεμνά απάνω στο στήθος της, σε στάση παρακαλεστική, με το μεγάλο δάχτυλο μακρυά από τ' άλλα. Στα πιο αρχαία εικονίσματα αυτό το χέρι είναι πιο όρθιο και πιο ψηλά, κοντά στο λαιμό.

Ο πιο αυστηρός τύπος της Παναγίας είναι η λεγόμενη *Οδηγήτρια*, που έχει όρθια την κεφαλή της, έκφραση απαθέστερη και το όλο σχήμα της είναι πιο ιερατικό. Ενώ η *Γλυκοφιλούσα* έχει το κεφάλι της γυρτό κατά το παιδί της, που τ' αγκαλιάζει σφιχτότερα, κ' η έκφρασή της είναι πιο αισθηματική. Η *Πλατυτέρα* παριστάνεται καθισμένη απάνω στο θρόνο, αυστηρή κι' αλύγιστη, και βαστά τον Χριστό στα γόνατά της, ακουμπώντας τόνα χέρι της στον ώμο του και με τ' άλλο βαστώντας το πόδι του ή ένα μαντήλι.

Οι ορθόδοξες εκκλησιές της Παναγίας

Στην Ελλάδα, οι περισσότερες εκκλησιές της Παναγίας γιορτάζουνε κατά την Κοίμηση της Θεοτόκου, δηλαδή στις 15 Αυγούστου. Τα τροπάρια που ψέλνουνε σ' αυτή τη γιορτή είναι από τα πιο εξαίσια. Το δοξαστικό του Εσπερινού είναι το μονάχο τροπάρι που ψέλνεται με τους οχτώ ήχους, κάθε φράση κι' άλλος ήχος· αρχίζει από τον πρώτον ήχο και τελειώνει πάλι στον πώτον.

Μα ολάκερη η Ελλάδα δεν υμνολογά την Παναγία μονάχα με τους ψαλτάδες και με τους παπάδες στις εκκλησιές, αλλά και με το κάθε τι της, με τα χωριά, με τα βουνά, με τα νησιά, πούχουνε τ' αγιασμένο τ' όνομά της. Τα καράβια βολτατζάρουνε στη δροσερή θάλασσα, ανοιχτά από τους κάβους πούναι χτισμένα τα μοναστήρια της, έχοντας στη πρύμνη σκαλισμένο τ' αγαπημένο και προσκυνητό όνομά της. Όποιος ταξιδεύει στα ελληνικά νερά, σ' όποιο μέρος κι' αν βρεθεί τη μέρα της Παναγίας, θαν ακούσει απ' ανοιχτά τις καμπάνες απάνω από το πέλαγο. Άλλες έρχονται από τ' Άγιον Όρος που το λένε Περιβόλι της Παναγίας, άλλες από την Τήνο πούχει το ξακουστό παλάτι της, άλλες από την Σαλαμίνα που γιορτάζει η Φανερωμένη, άλλες από τη Μυτιλήνη, από την Παναγιά της Αγιάσσης και της Πέτρας, άλλες από το Μοναστήρι της Σίφνου, άλλες από τη Σκιάθο, άλλες από τη Νάξο, από κάθε νησί, από κάθε κάβο, από κάθε στεριά.

Σημειώσεις

- 1.- Βλέπε το «Χαροποιόν Πένθος» τεύχος 61 τ. 6^{ος} Ελληνική Δημιουργία» σ.σ. 247-251.
- 2.- Το παιδί ήτανε ο Πρόδρομος.
- 3.- Δηλαδή σε όσα είπε, στην Παναγία ο αρχάγγελος Γαβριήλ κατά τον Ευαγγελισμό.

Article for August

The Joy of the Christians

By Photis Kontoglou

[English translation of the Greek original by Fr. George Dion. Dragas]

The All-holy Virgin spiritual adornment of Orthodoxy.

The Virgin Mary is the spiritual adornment of Orthodoxy. For us Greeks she is the pained mother, the comforter and the protector, who stands by us in every circumstance. In every part of Greece countless churches and monasteries are built, palaces of this humble queen, and a large number of small country-churches scattered on the mountains, the plains and the islands, sweet-scented by the scent of her virginity and spirituality. Within each of these shrines, one finds the old and venerable icon with the dark and golden-wax face, which is constantly wet from the tears of our tortured people, because we

have no other to help us, except the All-holy Virgin Mary, "for as sinners we have no other constant mediator before God in times of trouble and affliction as we bend under multiple faults." The beauty of Mary is not carnal, but spiritual, because where there is pain and holiness, there is only spiritual beauty. Carnal beauty brings carnal excitement, whereas spiritual beauty brings devotion, respect and pure love. This is the beauty that the All-holy Virgin has. And this beauty is imprinted on her Greek icons which were made by pious people who were fasting, chanting and clad in broken-heartedness and spiritual purity. It is this mystical beauty, depicted on the face of the Virgin, that draws like a magnet pious souls, quietening and comforting them. And this spiritual fragrance is the so-called Joyful Mourning (1), which is granted to us by the religion of Christ, an herb unknown to people who do not go near Him who is the good shepherd. This joyful sorrow is depicted in every creation of Orthodox art, and sheds a fragrance like myrrh and aloe, whether this creation is an icon, or hymnody, or chanting, or manuscript, or vestments, or word, or action, or blessing, or greeting, or monastery, or monastic cell, or carved wood, or embroidery, or candelabra, or lectern, or candelabra, or whatever is a vehicle for sanctification.

The Orthodox names of the All-Holy Virgin

From the names alone that Orthodoxy gave to the All-holy Virgin, and with them fully adorned Her person – not as a theatrical spectacle, as is done elsewhere, namely depicting Her as a doll that was loaded with rings and earrings and a whole cluster of other profane and senseless things – from these alone, I say, it becomes obvious how truly spiritual is the veneration of the All-holy Virgin in Greek Orthodoxy. First of all is Her holiest name: ***Panagia*** (=the All-holy One). Then, the other names: the Superbly-Blessed, the Theotokos (God-bearer), the All-pure One, the More Honorable than the Cherubim and More Glorious than the Seraphim, the Living and Plentiful One, the Fountain, the Ensouled Ark, the undefiled One, the Immaculate One, The Fully-Graced One, the Ever-Blessed and All-Blameless One, the Protection, the Listening One, the Speedily-Acting One, the Quick-Responding One, The Sanctified Temple, The Rational Paradise, the Unwithering Rose, The Golden Censer, the Golden Light, the Mana-Receiving Jar, the Heavenly Ladder, the Fervent Intercessor, the Unconquerable Fortress, the Source of Mercy, the World's

Shelter, the King's Throne, the Gold-Claded Tower and Twelfefold-Walled City, the Sun-Illumined Throne, the Protective-Shelter of the World, the Fine-Fruit-Bearing Tree, the Good-Shading Tree of Rich Foliage, the Ray of the Spirtual Sun, the Holy Zion, God's Habitation, the Heavenly Gate, the Patron of the aggrieved, the Staff of the Blind, the Joy of the Afflicted, and a thousand others, which are recorded in the books of the Church. Close to them are the names that hagiographers inscribe upon Her holy icons: the Guide, the Sweet-Kissing One, the One that is Wider than Heaven, the Hope of the hopeless, the Speedy Visitation, the Spotless One, the Hope of the Christians, the Consolation, the Merciful One, and many others, which are written under the abbreviation: MP, ΘΥ, which means Mother of God. How much love, how much reverence and how many tears of devotion these names alone reveal, which were not pronounced as easily as the words that exit from the mouth, but as names that were engraved in souls with pain and humility and faith.

The Orthodox hymns to the All-Holy Virgin

The same is the case with the hymns to the All-Holy Virgin, which are innumerable like the stars of heaven and exquisite in beauty, and which were composed by saintly hymnographers who "constituted a spiritual chorus!" In this fragrant orchard are placed all the unfading flowers and sweet herbs of speech. Indeed, it was the All-holy Virgin herself that prophesied for herself, when she went to the house of Zacharias and Elizabeth embraced Her, that all generations will beatify Her: "In those days, Mary arose and went to the mountainous region in the state of Judah and entered the house of Zechariah and greeted Elizabeth. And as Elizabeth heard the greeting of Mary the child jumped inside her womb (2).

And Elizabeth was filled with the Holy Spirit and cried with a loud voice and said: "Blessed are you among women and blessed is the fruit of your womb. And wherefrom did this good come to me, that the mother of my Lord should come to me? Because, as soon as the voice of your greeting came to my ears, the child jumped in my womb, and blessed is she who believed in what the Lord said of her (3)." And Mariam said: "My soul glorifies the Lord and my spirit rejoices for God my Savior, because He condescended to look upon His humble servant. Since. from now on all generations will call me blessed.

because the Mighty One has made great things in me, and sanctified is His name, and His mercy goes on from generation to generation to those who have the fear of Him.”

The Orthodox Icons of the All-Holy Virgin

Just as there are countless hymns of the Virgin Mary, so there are countless icons of Her in unobtrusive colors, which embellish our churches and are painted on plank or wall. In every Orthodox church there stands her icon on the iconostasi at the right side of the holy Door. In other icons she is painted as a nun, but in the icons of the iconostasi she is always depicted holding Christ in her arms on her left side, but rarely on her right (and then she called *Dexiokratousa*=Right-holder). Her head is covered modestly and solemnly with *maphorion*, a loosely fitting and priestly dress, of dark crimson color, falling on her shoulder in a spacious setting, leaving uncovered only her elongated face and her hands. Inside the cover is shown a narrow strip from the bonding of her head which tightens her forehead and allows only the edges of the ears to appear. Her forehead is like dark ivory, pure, simple and crystal clear. The eyebrows are arched, vibrant and long, reaching near her ears, her eyes almond-like, with shadowy, brown, deep, serious but luscious, as egg-whites clean but shaded. Her look is melancholic, simple, direct, quiet, nice, dear, but sorrowful and joyous together, strict but also compassionate, most holy, spiritual, innocent, thoughtful, unblemished, hopeful, patient, meek, most unassuming, distant from all carnal consideration, a mystical mirroring of paradise, royal and humble, human and divine, harmless, brotherly, courteous, examining, alert, serene, philanthropist, motherly, maiden, cool, caustic for those who have evil thoughts, tender, piercing, searching, unpretentious, predominant, condescending, supplicatory, unshakeable. Her nose is long and narrow, moderate, Jewish, fleshless, with thin nostrils, slightly overturned, modest. Her mouth small, shy, prudent, closed, clean, shaded in the cheek, as if smiling slightly. Her chin is flared, respectable, unpretentious, humble. Her cheek, virginal, clean, soft, fragrant, shy, pale with very slight redness. Her throat, bent humbly, joins the chin with a gentle shade which was called sweetness by the older icon-painters. Her whole face is priestly and religious, and reveals an ancient tribe. Her immaculate hands are small, narrow and long fingers and thin nails. With the left hand she holds Christ, while her right hand is leaning modestly on her chest, in a supplicatory position, with the index finger

away from the others. In more ancient icons this hand is more upright and higher, near the neck.

The most severe type of the All-Holy Virgin is the so called *Odegetria=Leading-Guide*, which has her head erect, her expression more impassive and her whole posture more priestly. On the other hand the Sweet-kissing Virgin has her head reversely curved towards her Child, whom she embraces ,more tightly, and her expression is more emotional. The *Platytera=Wider than the heavens* Virgin is depicted seated on the throne, rigorous and unbending, and holding Christ on her knees, leaning one of her hands on his shoulder and with the other holding his foot or a cloth.

The Orthodox Churches of the All-Holy Virgin

In Greece, most of the churches of the All-Holy Virgin hold their Feast on the Dormition of the Theotokos, i.e. in the 15th of August. The hymns chanted on this Feast are the most exquisite. The *Doxastikon* of Vespers is the only hymn that is chanted in the eight tones, each phrase has another tone. It starts with the first tone and ends again with the first.

But the whole of Greece praises the All-Holy Virgin not only with the chanters and the priests in the churches, but also with everything it has, with the villages, the mountains, the islands, which bear Her holy name. The boats sail in the cool sea, passing by the headlands where Her monasteries are built, having carved on their stern Her much loved and venerated name. Anyone sailing in Greek waters, in whatever place may find himself on the Feast Day of the All-Holy Virgin, will hear bells ringing from the sea. Some come from the Holy Mount Athos which is known as the Garden of the All-Holy Virgin, others from Tenos, where one of Her most famous palace is located, others from Salamis where the Monastery of the *Phaneromeni=The All-Holy One who appeared* keeps Her Feast, others from Mytilene, from the *All-Holy Virgin* of Agiassos and Petra, others from the Monastery of Siphnos, others from Skiathos, other from Naxos, from every island, every headland from every dry land.

Notes: 1. - See "Joyous Mourning" issue 61 vol 6, *Hellenike Demiourgia*, pp. 247-251.

2. - The child was the Forerunner. 3. - I.e. what was said to the Virgin Mary by the Archangel Gabriel at the Annunciation.

Άρθρο για τον Σεπτέμβριο

ΤΟ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΕΤΟΣ

Από το *Εφόδιον Ορθοδοξίας*
 Του αιμνήστου π. Αντωνίου Γ. Αλεβιζοπούλου
 Διασκευή π. Γεωργίου Διον. Δράγα

α) Η Όγδοη Ημέρα

«Καί είδε ο Θεός όλα όσα δημιούργησε και είδε ότι ήσαν καλά λίαν. Καί έγινε εσπέρα και έγινε πρωΐ, ημέρα έκτη... και ευλόγησε ο Θεός την ημέρα την εβδόμη και αγίασε αυτήν, διότι κατ'αυτήν κατέπαυσε την δημιουργία των έργων του, τα οποία άρχισε να δημιουργεί» (Γεν. 1:31, 2:3).

Με τον τρόπο αυτό καλείται ο άνθρωπος από τον Θεό να αγιάσει και αυτός την ημέρα την εβδόμη και να συμμετάσχει στη χαρά για την ωραιότητα της δημιουργίας.

Όμως, ο κόσμος αυτός έπεσε στην αμαρτία και η ωραιότητά του αλλοιώθηκε. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε η εβδόμη ημέρα να παραμείνει ημέρα χαράς για την ωραιότητα της δημιουργίας. Ο άνθρωπος και ολόκληρος ο κόσμος ζούσε πλέον στο χρόνο της λύπης και της εξορίας (Γεν. 3:16-24).

Εντούτοις, με την Ενσάρκωση και ιδιαίτερα με την Ανάσταση του Χριστού, εισήλθε ο άνθρωπος και ολόκληρος ο κόσμος σε μια νέα περίοδο. Μια νέα ημέρα ανέτειλε, και αυτή είναι η ημέρα της Ανάστασης, η ημέρα του Κυρίου, η Ογδόη Ημέρα (βλ. Εβραίους 4:1-11).

Η ενσάρκωση, ο θάνατος και η ανάσταση του Χριστού σημαίνουν την κατάλυση του παλαιού ανθρώπου και την έναρξη του νέου, του χρόνου της ανάστασης και της χαράς.

«Χαίρε κεχαριτωμένη. Ο Κύριος μετά Σου» (Λουκ. 1:28)!, λέγει ο άγγελος στην Παρθένο και συνδέει τη χαρά με το γεγονός της συμφιλίωσης του ανθρώπου με τον Θεό. «Χαίρετε!» ήταν ο πρώτος λόγος του Χριστού στις γυναίκες μετά την ανάστασή Του (Ματθ. 28:9), δια του οποίου σύνδεσε τη χαρά με το γεγονός της ανάστασης.

β) Ο Λειτουργικός Χρόνος

Όλα τα γεγονότα τα οποία γιορτάζουμε στην Εκκλησία μας είναι τοποθετημένα στο νέο χρόνο, ο οποίος μορφώθηκε σύμφωνα με το φως της ανάστασης του Χριστού. Μέσα στη Θεία Λειτουργία ζούμε την καθολική ενότητα με τους αδελφούς και με ολόκληρη τη δημιουργία, με κέντρο το Σώμα του Χριστού, την θεανθρώπινη ζωή του Κυρίου. Όμως, σ' αυτό το θεανθρώπινο Σώμα ανήκει και η Παρθένος Μαρία και όλοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας (βλ. Εφ. 1:22, 5:23, Κολ. 1:18, 24, Ιω. 10:16, Α Κορ. 10:16-17, Γαλ. 3:27-28, Εφ. 4:4, 5:30).

Η ζωή των Αγίων είναι η ίδια η ζωή του Χριστού, η οποία συνεχίζεται δια μέσου των αιώνων. Με τους Αγίους είμαστε συνδεδεμένοι με βάση την κοινή ανθρώπινη φύση, την οποία ανόρθωσε ο Χριστός με την ενανθρώπιση, τον θάνατο και την ανάστασή Του.

Κατά συνέπεια, μέσα στη λατρεία του Θεού, και προ παντός στη Θεία Λειτουργία, μετέχουμε σε όλα τα γεγονότα της ζωής του Χριστού και της ζωής των Αγίων, διότι όλοι μας, μαζί με τους Αγίους και μαζί με τον Χριστό αποτελούμε ένα Σώμα, είμαστε «*Εις εν Χριστώ Ιησού*» (Γαλ. 3:28).

Με τις Εορτές της Εκκλησίας μας δεν θυμούμαστε απλώς τον Χριστό και τους Αγίους, δεν «*αναγόμαστε*» στα γεγονότα της θείας οικονομίας και της ζωής των Αγίων, αλλά ζούμε μυστικά τα γεγονότα αυτά και συμμετέχουμε στη ζωή του Χριστού και στη ζωή των Αγίων.

Γι' αυτό το λόγο οι ύμνοι της Εκκλησίας μας δεν αναφέρονται στο παρελθόν, αλλά πάντοτε στο παρόν.

«Σήμερον κρεμάται επί ξύλου..!»

*«Σήμερον γαρ ο της εορτής επέστη καιρός
και χορός Αγίων Αγγέλων εκκλησιάζεται ημίν».*

Αυτό το «*Σήμερον*» δεν είναι σχήμα λόγου, αλλά μυστική πραγματικότητα στις καρδιές των πιστών. Όλα τα ιερά πρόσωπα είναι παρόντα. Συναναστρεφόμεστε πνευματικά μαζί τους και ζούμε όλα τα γεγονότα τα οποία γιορτάζουμε, γιατί όλα επαναλαμβάνονται με τρόπο μυστικό στο παρόν.

Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, η Γέννηση του Χριστού, η Περιτομή, η Βάπτιση, η Μεταμόρφωση, τα Πάθη, η Ανάσταση, η Ανάληψη, η Πεντηκοστή και οι Εορτές όλων των Αγίων, δεν είναι γεγονότα που συνέβησαν απλά στο παρελθόν και τα οποία ερχόμαστε να θυμηθούμε πάλι και να παραδειγματισθούμε από αυτά. Είναι κάτι πολύ περισσότερο. Είναι βιώματα της Εκκλησίας μας. Είναι το ίδιο το πρόσωπο και το έργο του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος, το οποίο δατηρείται ζωντανό στη ζωή της Εκκλησίας μας. Είναι η

εσωτερική εμπειρία της Εκκλησίας και του κάθε πιστού μιας πραγματικότητας η οποία είναι ήδη παρούσα (βλ. Ματθ. 16:28, Μαρκ. 9:1, Λουκ. 9:27, 17:21).

γ) Ο κύκλος των Εορτών της Γεννήσεως του Χριστού

Η Εορτή της Γεννήσεως του Χριστού, η οποία αποτελεί την έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο της πτώσης (Ιω. 3:16), προπαρασκευάζεται με την 40ήμερη νηστεία, περιλαμβάνει την Γέννηση, την Περιτομή, και την Βάπτισμα του Κυρίου και ολοκληρώνεται την Κυριακή μετά τα Φώτα.

Οι ύμνοι της Εκκλησίας μας είναι η έκφραση της χαράς του ανθρώπου και ολόκληρης της δημιουργίας για το γεγονός της σωτηρίας, μιας χαράς, η οποία μετατρέπεται σε καθολική δοξολογία προς τον Σωτήρα Χριστό:

*«Χριστός γεννάται δοξάσατε,
Χριστός εξ ουρανών απαντήσατε,
Χριστός επί γης υψώθητε,
Ύσατε τω Κυρίω πάσα η γη και εν ευφροσύνη,
Ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται!»*

*«Η Παρθένος σήμερον τον υπερούσιον τίκτει,
και η γη το σπήλαιον τω απροσύτῳ προσάγει
Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογούσι
Μάγοι δε μετά αστέρος οδοιπορούσι
Δι ημάς γαρ εγεννήθη παιδίον νέον
Ο προ αιώνων Θεός!»*

Οι ύμνοι παρουσιάζουν πάντοτε ολόκληρο τον Θεανθρώπινο γεγονός. Στα μάτια των πιστών το θείο βρέφος δεν είναι απλά «παιδίον,» δηλ. αδύνατο νεογέννητο παιδάκι, αλλά είναι και μένει ταυτόχρονα ο «υπερούσιος» και «απρόσιτος» Κύριος ο οποίος γεννιέται και «προσάγεται» για την σωτηρία του ανθρώπου.

Στο ίδιο επίπεδο κινούνται και οι ύμνοι της Περιτομής και της Βαπτίσεως του Κυρίου:

*«Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες,
Θεός ών κατ'ουσίαν, πολυεύσπλαχνε Κύριε!
Και νόμον εκπληρών, Περιτομήν
Θελήσει καταδέχη σαρκικήν,
όπως παύσης τα σκιώδη
και περιέλης το κάλυμμα των παθών ημών.
Δόξα τη αγαθότητι τη Ση!
Δόξα τη ευσπλαχνία Σου!
Δόξα τη ανεκφράστῳ, Λόγε, συγκαταβάσει Σου!»*

*«Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου Σου Κύριε,
η της Τριάδος εμφανέρῳθη προσκύνησις,
του γαρ γεννήτορος η φωνή προσημαρτύρει Σοι
αγαπητόν Σε Υιόν ονομάζουσα,
και το Πνεύμα εν είδη Περιστεράς
εβεβαίου του Λόγου το ασφαλές,
ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός*

και τον κόσμο φωτίσας δόξα Σοι!»

δ) Ο κύκλος των Εορτών του Πάσχα

Ο κύκλος των εορτών του Πάσχα είναι το αποκορύφωμα του εκκλησιαστικού έτους και αρχίζει με το Τριώδιο. Με την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου, καθώς και με τις Κυριακές του Ασώτου, των Απόκρεω, της Τυροφάγου και τις υπόλοιπες Κυριακές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, εισερχόμαστε στη ζωή της Μετάνοιας και στο στάδιο της έντονης άσκησης.

*«Φαρισαίου φύγωμεν υψηγορίαν
και Τελώνου μάθωμεν το ταπεινόν εν στεναγμοίς,
προς τον Σωτήρα κραυγάζοντες,
Ίλαθι, μόνε ημίν ευδιάλλακτε!»
«Της πατρώας δόξης σου,
αποσκιρτήσας αφρόνως,
εν κακοίς εσκόρπισα,
όν με παρέδωκας πλούτον,
όθεν Σοι τη του Ασώτου φωνή κραυγάζω,
Ήμαρτον ενώπιόν Σου, Πάτερ οικτίρμων,
Δέξαι με μετανοούντα και ποιήσόν με
ως ένα των μισθίων Σου!»*

*«Το στάδιον των αρετών ηνέωκται,
οι βουλόμενοι αθλήσαι, εισέλθετε,
αναζωσάμενοι τον καλόν της νηστείας αγώνα,
οι γαρ νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται,
και αναλαβόντες την πανοπλίαν του Σταυρού
τω εχθρώ αντιμαχησώμεθα,
ως τείχος άρρηκτον κατέχοντες την πίστιν
και ως θώρακα την προσευχήν
και περικεφαλαίαν την ελεημοσύνην,
αντί μαχαίρας την νηστείαν,
ήτις εκτέμνει από καρδίας πάσαν κακίαν.
Ο ποιών ταύτα τον αληθινόν κομίζεται στέφανον
Παρά του παμβασιλέως Χριστού
Εν τη ημέρα της κρίσεως!»*

Ο πνευματικός αυτός αγώνας και η εγρήγορση κορυφώνονται κατά την Μεγάλη Εβδομάδα, οπότε ο πιστός καλείται να συναντήσει τον Χριστό και να ζήσει μυστικά τα πάθη Του.

*«Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τω μέσω της νυκτός,
και μακάριος ο δούλος, όν ευρήσει γρηγορούντα,
ανάξιος δε πάλιν ον ευρήσει ραθυμούντα.
Βλέπε ουν ψυχή μου μη τω ύπνω κατενεχθής,
Ίνα μη των θανάτω παραδοθής,
Και της βασιλείας έξω κλεισθής,*

*Αλλ' ανάνηψον κράζουσα,
Άγιος, Άγιος, Άγιος ει ο Θεός
Δια της Θεοτόκου ελέησον ημάς!»*

*«Σήμερον κρεμάται επί ξύλου
ο εν ύδασι την γην κρεμάσας.
Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται
Ο των Αγγέλων Βασιλεύς.
Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται
Ο περιβάλλων τον ουρανόν εν νεφέλαις.
Ράπισμα κατεδέξατο
Ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τον Αδάμ.
Ήλοις προσηλώθη
Ο Νυμφίος της Εκκλησίας,
Λόγχη εκεντήθη
ο Υιός της Παρθένου.
Προσκυνούμεν Σου τα πάθη Χριστέ
Δείξον ημίν και την ένδοξόν Σου Ανάστασιν!»*

Τήν νύχτα της Ανάστασης οι πιστοί και ολόκληρη η δημιουργία ζουν μέσα σ' ένα άπλετο φως. Είναι το φως της χαράς και της μεταμόρφωσης. Σ' αυτήν εισέρχονται και σ' αυτήν συμμετέχουν τα πάντα.

*«Νυν πάντα πεπλήρωται φωτός
ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια.
Εορταζέτω γουν πάσα κτίσις
Την έγερσιν Χριστού
Εν η εστερέωται!»
«Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν,
Άδου την καθαίρεσιν,
άλλης βιωτής της αιωνίου απαρχήν.
Και σκιρτώντες υμνούμεν τον αίτιον
Τον μόνον ευλογητόν των πατέρων
Θεόν και υπερένδοξον!»*

Οι πιστοί δεν βρίσκονται, λοιπόν, σε συνηθισμένη ημέρα. Είναι η απαρχή άλλης «βιωτής.» Η Όγδοη Ημέρα έχει ήδη ανατείλει και μέσα σ' αυτήν την ανέσπερη ημέρα ευλογούμε «Χριστόν εις τους αιώνας!»

Ο κύκλος του Πάσχα κλείνει με τις επόμενες Κυριακές του Θωμά, των Μυροφόρων, του Παραλύτου, της Σαμαρείτιδας και του Τυφλού.

ε) Ο κύκλος της Πεντηκοστής

Ο τρίτος κύκλος του λειτουργικού έτους είναι ο κύκλος της Πεντηκοστής. Αρχίζει με την Εορτή της Ανάληψης του Κυρίου και μας εισάγει στο Βασίλειο του Αγίου Πνεύματος.

Ο Κύριος, την στιγμή της Ανάληψής Του, υπόσχεται στους μαθητές Του, ότι θα αποστείλει το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο θα τους καταστήσει μάρτυρες Του σ' ολόκληρο τον κόσμο (Πραξ. 1:8). Το γεγονός αυτό αναλύουν οι ύμνοι της Εκκλησίας:

*«Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών,
χαροποιήσας τους μαθητάς
τη επαγγελία του Αγίου Πνεύματος,
Βεβαιωθέντων αυτών δια της ευλογίας,
Ότι Συ ει ο Υιός του Θεού,
Ο Λυτρωτής του κόσμου!»*

Το έργο του Χριστού για τη σωτηρία του κόσμου ολοκληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής. Το Άγιο Πνεύμα αποκάλυψε στους Αποστόλους ολόκληρο το μυστήριο της θείας αγάπης και τους κατέστησε ικανούς να γίνουν φλογεροί κήρυκες του Χριστού.

*«Το Πνεύμα το Άγιον φως και ζωή,
και ζώσα πηγή νοερά,
Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως,
Αγαθόν, ευθές, νοερόν,
ηγεμονεύον, καθαίρον τα πταισμάτα,
Θεός και θεοποιούν,
Πυρ εκ πυρός, προϊόν,
Λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τα χαρίσματα,
Δι ού Προφήται άπαντες και Θεού Απόστολοι
Μετά μαρτύρων εστέφθησαν.
Ξένον άκουσμα, ξένον θέαμα,
Πυρ διαιρούμενον εις νομάς χαρισμάτων!»*

Ο άνθρωπος δεν είναι τώρα πια διεσπαρμένος. Η περίοδος της Βαβέλ πέρασε. Μια νέα περίοδος ανέτειλε για την ανθρωπότητα. Είναι η περίοδος της ενότητας στο Σώμα του Χριστού (Βλ. Γέν. 11:1-9, Πραξ. 2:5-12, Αποκ. 7:9-10).

*«Ότε καταβάς τας γλώσσας συνέχεε,
διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος,
ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμεν,
εις ενότητα πάντας εκάλεσεν,
και συμφώνως δοξάζομεν το Πανάγιον Πνεύμα!»*

Αποτέλεσμα του θείου φωτός, της «βιαίας πνοής» της Πεντη-κοστής, συνέπεια της επιστροφής του ανθρώπου στην ενότητα με την Αγία Τριάδα, είναι η επάνοδος αυτού στην ορθή και αληθινή πίστη. Είναι, ακόμη, η αληθινή προσκύνηση του Ενός Τριαδικού Θεού, ο οποίος είναι η σωτηρία του ανθρώπου.

*«Είδομεν το φως το αληθινόν,
ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον,
εύρομεν πίστιν αληθή,
αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες,
αύτη γαρ ημάς έσωσεν!»*

Ολόκληρο αυτό ο διάστημα οι χριστιανοί ζουν μέσα στο φως της Ανάστασης. Βρίσκονται πάνω στο Όρος Θαβώρ και ζουν την ανέκφραστη χαρά της Μεταμόρφωσης. Η Ορθόδοξος Εκκλησία απαγορεύει κατά την περίοδο αυτή την γονυκλισία. Η όρθια θέση είναι η θέση της Ανάστασης, ενώ η γονυκλισία είναι ένδειξη πένθους και μετάνοιας.

Γι' αυτό το λόγο βλέπουμε τους δίκαιους γύρω από το Θρόνο του Θεού να τηρούν όρθια στάση (Αποκ. 20:12).

Όμως, τώρα ακούγεται και πάλι για πρώτη φορά η προτροπή του Διακόνου:

«Έτι και έτι κλίναντες τα γόνατα του Κυρίου δοηθώμεν!»

Οι πιστοί προτρέπονται να επιστρέψουν στον κόσμο ο οποίος βρίσκεται στην πτώση και στη φθορά, για να μεταδώσουν το μήνυμα της χαράς και της ελπίδας του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, ο κόσμος λαμβάνει και πάλιν νόημα, νοηματοδοτείται!

στ) Ο κύκλος της Κυριακής

Κάθε φορά που οι χριστιανοί θα συναχθούν να τελέσουν τη Θεία Ευχαριστία, και ιδιαίτερα την Κυριακή, επαναλαμβάνεται το γεγονός της Ανάστασης και της Πεντηκοστής. Γι' αυτό το λόγο ψάλλει ο λαός με ενθουσιασμό στο τέλος κάθε Θείας Λειτουργίας:

*«Είδομεν το φώς το αληθινόν,
ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον...»*

Και στη συνέχεια, ο ιερέας προτρέπει όλο το εκκλησίασμα να μεταβεί και πάλι στον κόσμο για να μεταδώσει αυτή τη χαρά και αυτό το λυτρωτικό μήνυμα:

«Εν ειρήνη προέλθομεν!»

Μέ όλο αυτό έγινε σαφές, ότι στο λειτουργικό χρόνο δεν πρόκειται για ορισμένες ημερομηνίες, για ορισμένες ώρες, τις οποίες ο χριστιανός καλείται να ζήσει διαφορετικά, λησμονώντας τις ασχολίες του και τα καθημερινά προβλήματα της ζωής. Δεν πρόκειται, δηλαδή, για ορισμένες διακοπές στον καθημερινό μόχθο του ανθρώπου. Αντίστροφα, αυτό που ζη ο χριστιανός στο λειτουργικό χώρο και χρόνο καλείται να συνεχίσει σ' ολόκληρη τη ζωή του. Ολόκληρη η ζωή του καλείται να φωτισθεί και να νοηματοδοτηθεί από το κεντρικό αυτό γεγονός της Ανάστασης και της Πεντηκοστής.

Όμως, το πράγμα αυτό δεν είναι εύκολο για τον άνθρωπο στη ζωή αυτή. Γι' αυτό και κάθε τόσο πρέπει να επιστρέφει στον λειτουργικό χώρο, να ξαναζεί τη χαρά της Ανάστασης και της Πεντηκοστής για να ξεκινάει πάλι με νέα δύναμη για τον κόσμο, μέχρις ότου γίνει πραγματικότητα η έλευση του Κυρίου, οπότε ολόκληρη η ζωή του ανθρώπου και ολόκληρος ο κόσμος θα ζήσει μέσα σε μιά διαρκή θεία Λειτουργία μέσα στη δόξα της Ανάστασης και της Πεντηκοστής (βλ. Αποκ. 21:22-25, 5, Ησ. 60:1-22).

THE LITURGICAL YEAR

From the book *Orthodox Handbook*

Of the ever memorable fr. Antonios G. Alevizopoulos

Translated by fr. George Dion. Dragas

a) The Eighth Day

«And God saw all the things he had created and behold they were very good. And there was an evening and there was a morning. The sixth day ... And God blessed the seventh day and hallowed it; Because on it he rested from all these works which He made» (Gen. 1:31, 2:3).

In this way man is called by God that he too may sanctify the seventh day and participate in rejoicing for the goodness of creation.

However, this world fell into sin and the goodness was spoiled. Consequently, the seventh day could not retain its character as a day of rejoicing for the goodness of creation. Man and the entire world now lived in the time of sorrow and exile (Gen. 3:16ff).

Nevertheless, with the Incarnation and especially with the Resurrection of Christ, man and the entire world entered into a new period. A new day dawned, and this is the day of the Resurrection, the day of the Lord, the Eighth Day (see Hebrews 4:1-11).

The incarnation, the death and the resurrection of Christ signify the abolition of the old man and the inauguration of the new man, and of the time of the resurrection and rejoicing.

«*Rejoice, o graced one. The Lord is with you* » (Luke 1:28!), says the Angel to the Virgin and rejoins the rejoicing with man's reconciliation with God. «*Rejoice!*» was the first word of Christ to the women after His resurrection (Matth. 28:9), through which He rejoined the rejoicing with the event of the resurrection.

b) Liturgical Time

All the events that we celebrate in our Church are placed in the new time, which was formed in accordance with the light of the resurrection of Christ. In the Divine Liturgy we experience the catholic unity with the brethren and with the entire creation, with the Body of Christ as the center, i.e. the Lord's theanthropic life. However, to this theanthropic Body also belong the Virgin Mary and all the Saints of our Church (see Eph. 1:22, 5:23, Col. 1:18, 24, John 10:16, I Cor. 10:16-17, Gal. 3:27-28, Eph. 4:4, 5:30).

The life of the Saints is the same life of Christ which is continued throughout the ages. We too are conjoined with them on the basis of our common nature, which Christ rectified through his incarnation, death and resurrection.

Consequently, in the Divine Worship, and above all in the Divine Liturgy, we participate in all the events of the life of Christ and the life of the Saints, because all of us, constitute one Body with Christ and the Saints, i.e. «*one man in Christ Jesus*» (Gal. 3:28).

In the Feasts of our Church we do not simply remember the events of the divine economy and the life of the Saints; we are not just "*carried to*" the events of the divine economy and the life of the Saints, but we experience mystically these events and participate in them. For this reason the hymns of our Church do not refer to the past, but always to the present.

*"Today is hung upon a tree,
He who hung the earth upon the waters!"
"Today the time of the Feast has come upon us
and the chorus of the Holy Angels is churched with us."*

"This "*Today*" is not a figure of speech, but a mystical reality in the hearts of the faithful. All the sacred persons are present. We communicate with them spiritually and experience all the events which we celebrate, because all of them are repeated in a mystical way in the present.

The Annunciation of the Theotokos, Christ's Birth, Circumcision, Baptism, Transfiguration, Passion, Resurrection, Ascension, Pentecost and the Feasts of the Saints are not events which simply took place in the past and which we have come to remember again in order to emulate them. They are a lot more: living experiences of our Church. They have to do with the very person and work of Christ and the Holy Spirit that are alive in the life of our Church. They constitute an esoteric experience of

the Church and of every believer of a reality which is already present (see Matthew 16:28, Mark 9:1, Luke 9:27, 17:21).

c) The cycle of the Feasts associated with Christmas

The Feast of Christmas, which constitutes the expression of God's love towards fallen humanity, (John 3:16) is prepared by means of a 40 day fast, includes Christ's Birth, Circumcision and Baptism and is consummated on the Sunday after the Feast of Lights (Christ's Baptism).

The hymns of our Church are the expression of the joy of humanity and of the entire creation for the event of salvation. This is a joy that is transformed into a universal doxology offered to Christ the Savior:

*"Christ is born! Glorify Him!
Christ descends from the heavens, welcome Him!
Christ is now on earth, O be exalted!
Sing to the Lord, the whole earth, and with jubilation
praise Him, O people, for He is glorified!"*

*"Today the Virgin brings forth the Super-transcendent One
And the earth offers a cave to the Unapproachable One.
Angels and Shepherds offer doxologies
Magi go on a journey following a star
For for us a new child is born
The God who is before all ages!"*

The hymns present the entire Theanthropic event. In the eyes of the faithful the divine babe is not simply a "child," i.e. a weak newly-born infant, but is and remains simultaneously as the "super-transcendent" and "unapproachable" One, who is born and "brought in" for the salvation of humanity.

The hymns of the Circumcision and of the Baptism of the Lord move along the same level.

*"Human form unchangeably, You took upon Yourself,
though being God in essence, O compassionate Master;
and fulfilling the Law willingly,
You condescended to circumcision in the flesh,
in order to end all shadowy things
and to roll away the veil of our passions.
Glory to Your goodness.
Glory to Your compassion.
Glory, O Word, to Your inexpressible condescension."*

*"When You were baptized in the Jordan, O Lord,
the veneration of the Trinity was revealed.
For the voice of the Father gave witness to You,
calling You Beloved Son,*

*and the Spirit, in the guise of a dove,
confirmed the certainty of the Word.
You who appeared, Christ our God,
and enlightened the world, Glory to You."*

d) The cycle of the Paschal Feasts

The cycle of the Paschal feasts are the climax of the ecclesiastical year and begins with the *Triodion*. With the Sundays of the Publican and the Pharisee, of the Prodigal Son, of the Meat-fare, of the Cheese-fare and the rest of the Sundays of the Great Lent, we enter the life of Repentance and the stadium of intense asceticism.

*"Let us flee from the boasting of the Pharisee
and learn the Publican's humility through sighs,
crying out to the Savior, Have mercy on us,
for You alone are ready to forgive."*

*"From Your Fatherly glory,
having foolishly run away,
I scattered in deeds of evil
The wealth which You gave me.
So, I cry to You with the voice of a Prodigal,
Against You I sinned, O Father of mercies,
Accept me repentant and make me
As one of Your servants!"*

*"The contests of the virtues is now open.
Those who wish to contest, come on in,
girded with the good fight of fasting,
for those who lawfully fight are justly crowned too,
and taking up the panoply of the Cross,
we shall fight against the enemy,
upholding the faith as an unconquerable wall,
and prayer as a chest protector,
being merciful as a helmet,
fasting as a sword,
that cuts out every evil from the heart.
Whoever does these receives the true crown
By the Christ the King of all
On the day of judgment!"*

This spiritual contest and vigilance reach their pivotal point on the Great and Holy Week, when the believer is called to meet Christ and to experience mystically His holy passion.

*"Behold the Bridegroom is coming in the middle of the night,
and blessed is the servant whom He finds awake;
unworthy, however, is he whom He finds slothful.
See then, o my soul, lest you are brought down by sleep,*

*That you might not be delivered to death,
And might not be kept out of the Kingdom.
But be awake and cry,
Holy, Holy, Holy are You O God,
Through the Theotokos have mercy on us!"*

*"Today is hung upon a wood,
He who hung the earth upon the waters.
A crown of thorns is put on Him,
Who is the King of the Angels.
He is covered with fake royal purple
He who covers the heavens with clouds.
He is slapped in the face,
He who freed Adam in the Jordan.
He is nailed with nails,
He who is the Bridegroom of the Church.
He is pierced with a lance,
He who is the Son of the Virgin.
We venerate Your sufferings, O Christ,
Show us also Your glorious Resurrection!"*

On the night of the Resurrection the faithful and the entire creation live in a flood of light. It is the light of joy and transformation. All things enter into this and become participants.

*"Now all things are filled with light"
both heaven and earth and
and all that is under the earth,
Let all creation, then, celebrate
Christ's resurrection, in which it is
Firmly established!"
(Ode 3 of the Service of the Resurrection)*

*"We celebrate the mortification of death,
the abolition of Hell,
the beginning of another life which is eternal,
and leaping for joy, we bless Him who caused it,
the Only-Blessed One, the God of the Fathers
who is superbly glorious!"*

The faithful then, do not experience an ordinary day. It is the beginning of "another life." It is the Eighth Day, that has already dawned and on this unending day we bless "Christ in all the ages!"

The Paschal cycle closes after five weeks that follow and are dedicated to Thomas, the Myrrh-bearing Women, the Paralytic, the Samaritan Woman and the Man born Blind.

e) The Pentecostal Cycle

The third cycle of the liturgical year is the cycle of Pentecost. It begins with the Feast of the Ascension of the Lord and introduces us into the Kingdom of the Holy Spirit.

The Lord at the moment of His Ascension promises to His disciples, that He will send them the Holy Spirit, which will make them His witnesses to the entire world (Acts 1:8). This event is analyzed by the hymns of the Church.

*“You ascended in glory, O Christ our God,
making joyful the disciples
by the promise of the Holy Spirit,
Confirming in them through the blessing
That You are the Son of God
The Redeemer of the world!”*

The work of Christ for the salvation of the world was completed on the day of Pentecost. The Holy Spirit revealed to the Apostles the entire mystery of the divine love and enabled them to become fiery heralds of Christ.

*“The Holy Spirit is light and life,
and living source of the mind’s intelligence,
Spirit of wisdom and prudence,
Good, upright, intelligent,
Hegemonic, purifier of offenses,
God and Deifier,
Fire from fire, proceeding,
Speaking, acting, distributing charismas,
By whom all Prophets and God’s Apostles
together with the Martyrs were crowned.
A strange hearing, a strange sight,
A Fire divided into portions of charismas.”*

Man is no longer dispersed. The period of Babel has passed. A new era dawned on humanity. It is the era of the unity of the Body of Christ (See Gen. 11:1-9, Acts 2:5-12, Rev. 7:9-10).

*“When He came down and confused the tongues
The Most High divided the nations.
When He distributed the tongues of fire,
He called all people into unity,
And accordingly we glorify the All-holy Spirit!”*

The result of the divine light, the “rush of the mighty wind” at Pentecost, a consequence of man’s turning back to unity with the Holy Trinity, is his return to the right and true faith. It is, also, the true worship of the One God in Trinity, who is the salvation of humanity.

“We saw the true light

*We received the heavenly Spirit,
We found the true faith,
Worshiping the undivided Trinity,
For the Trinity saved us!"*

Throughout the whole of this period the Christians live in the light of the Resurrection. They are on Mount Tabor and live the indescribable joy of the Transfiguration. The Orthodox Church prohibits kneeling during this period. Standing up is proper to the Resurrection, while kneeling is an indication of grief and repentance. This is why we see the righteous standing up around God's throne (Rev. 20:12).

Nevertheless, we now hear for the first time the Deacon prompting us:

"Again and again bending the knees let us pray to the Lord."

The faithful are prompted to return to the world which is a state of fall and corruption, to transmit the message of joy and hope of the Holy Spirit. So, the world regains its sense and is given new meaning!

f) The cycle of Sunday

Every time Christians gather to celebrate the Divine Eucharist, and especially on a Sunday, the event of the Resurrection and of Pentecost is repeated. This is why the people sing with fervor at the end of each Divine Liturgy:

*"We saw the true light
We received the heavenly Spirit...!"*

Then, the priest prompts the entire congregation to go back to the world to transmit this joy and this joy and this redemptive message:

"In peace, let us go forth!"

With all the above it should have become clear, that liturgical time is not a matter of certain dates, or certain hours, when a Christian is called to live differently, forgetting his daily cares and daily problems of life. In other words, it does not have to do with certain interruptions in man's daily labors. On the contrary, his entire life is called to be illuminated and acquire new meaning from the central Event of the Resurrection and Pentecost.

To achieve this, however, is not easy for any human being that lives in the present life. This is why one needs to return to the liturgical space, to relive the joy of the Resurrection and Pentecost and to start again with new strength to live in this world, until the Lord's coming becomes a reality, when man's entire life and the whole world will live in a constant Divine Liturgy within the glory of the Resurrection and Pentecost (See, Rev. 21:22-25, 5, Is. 60:1-22).

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ****ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ ΒΟΣΤΩΝΗΣ****ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ****ΦΕΣΤΙΒΑΛ**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013 6MM ΜΕ 10MM

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013 12MM ΜΕ 10MM

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2013 12MM ΜΕ 8MM

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ

Πλούσιο σπιτικό Ελληνικό φαγητό, γλυκίσματα και ελληνική μουσική για 3 μέρες στο χώρο της Εκκλησίας μας.

Επισκεφθείτε μας και πάρτε μιά πραγματική γεύση από Ελλάδα στη Βοστώνη. Θα σερβίρουμε όλα τα αγαπημένα σας φαγητά και το καλύτερο σουβλάκι της περιοχής!!

Δοκιμάστε τους περίφημου λουκουμάδες μας!!!

Θα υπάρχει και αγορά και θα γίνονται και περιηγήσεις στον Ναό.

COMMUNITY NEWS

SOUTH END' S ANNUAL

GREEK FOOD

FESTIVAL

Saint John the Baptist Greek Orthodox Church in Boston invites you to its annual Festival that will take place on

FRIDAY SEPTEMBER 20th 2013, 6PM to 10PM

SATURDAY SEPTEMBER 21st 2013 , 12Noon to 10PM

SUNDAY SEPTEMBER 22nd, 2013 12Noon-8PM

on the church grounds.

Homemade Greek food & pastries, Raffle, Greek music.

FREE ADMISSION

VOLUNTEER YOUR TIME AND TALENTS TO THE FESTIVAL

We need your help to make this year's Grecian Food Festival a great success! It is not fair to have the same people every year bear the whole burden of service. We despirately need **Volunteers** and most importantly **Donnors** for the food. We should all think what we do to help make this event better than ever for our community and its witness to our neighbors.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ 2013

ΙΟΥΛΙΟΣ

JULY

7 Ιουλίου: Κυριακή Β΄ Ματθ.

7.30 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

7 July: Sunday 2nd of Matthew

7.30 a.m. Orthros

9:30 a.m.. Divine Liturgy

14 Ιουλίου: Κυριακή Πατέρων Δ΄ Οικ. Συν.

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία

14 July: Sunday of the Fathers (4th Ecum. Synod)

7.30 a.m. Orthros

9:30 a.m.. Divine Liturgy

21 Ιουλίου: Κυριακή Δ΄ Ματθαίου

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία

21 July: Sunday 4th of Matthew

7.30 a.m. Orthros

9:30 a.m.. Divine Liturgy

28 Ιουλίου: Κυριακή Ε΄ Ματθαίου

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία

28 July: Sunday 5th of Matthew

7.30 a.m. Orthros

9:30 a.m.. Divine Liturgy

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ**4 Αυγούστου: Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου**

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία και Παράκλησις

5 Αυγούστου: Δευτέρα Μεταμόρφωσης του Σωτήρος

7:00 μ.μ.: Εσπερινός,

Όρθρος και Θ. Λειτουργία

11 Αυγούστου: Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία και Παράκλησις

14 Αυγούστου: Τετάρτη

7:00 μ.μ.: Εσπερινός Κοιμήσεως Θεοτόκου

Στήν Παναγία στο Somerville.

15 Αυγούστου: Πέμπτη, Κοίμησις Θεοτόκου

7:00 π.μ.: Όρθρος

8:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία

25 Αυγούστου: Κυριακή Θ΄ Ματθαίου

7:30 π.μ.: Όρθρος

9:00 π.μ.: Θ. Λειτουργία

Αποτομή της κεφαλής του Αγ. Ίωάννου**28 Αυγούστου: Τετάρτη**

7.00 μ.μ. Αγρυπνία

AUGUST**4 August: Sunday 6th of Matthew**

7:30 a.m.Orthros

9:00 a.m. D. Liturgy and Paraklesis

5 August: Tuesday, The Savior's Transfiguration

7:00 p.m. Vespers,

Orthros and Divine Liturgy

11 August: Sunday, 7th of Matthew

7:30 a.m.Orthros

9:00 a.m. D. Liturgy and Paraklesis

14 August: Wednesday7:00 p.m. **Vespers of Theotokos' Dormition**

At the Church of the Dormition in Somerville

15 August: Thursday, Theotokos' Dormition

7:00 a.m. Orthros

8:00 a.m. Divine Liturgy

25 August: Sunday, 9th of Matthew

7:30 a.m.Orthros

9:00 a.m. D. Liturgy

Beheading of St. John the Baptist**28 August: Wednesday**

7.00 p.m. Great Vespers

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ**S E P T E M B E R****1 Σεπτεμβρίου: Κυριακή, Αρχή της Ινδίκτου**

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

1 September: Sunday, Indict begins

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

8 Σεπτεμβρίου: Κυριακή, Προ της Ύψώσεως**Γενέσιον της Θεοτόκου**

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

8 September: Sunday, Before the Exaltation**of the Birth of the Theotokos**

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

14 Σεπτεμβρίου: Σάββατο, Υψωσις Τ. Σταυρού

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

14 September: Saturday, Exaltation of the Cross

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

15 Σεπτεμβρίου: Κυριακή, Μετά την Ύψωσιν

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

15 September: Sunday, After Exaltation

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

22 Σεπτεμβρίου: Κυριακή, Α΄ του Λουκά

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

22 September: Sunday, 1st of Luke

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

23 Σεπτεμβρίου: Δευτέρα, Σύλληψις του Αγίου Ιωάννου, Προφήτου, Προδρόμου και Βαπτιστού

6.30 π.μ.: Όρθρος

7.30 π. Μ. Θ. Λειτουργία

23 September: Monday, The Conception of St. John, the Prophet, Forerunner and Baptist

6.30 a.m. Orthros

7.30 a.m. Divine Liturgy

29 Σεπτεμβρίου: Κυριακή, Β΄ του Λουκά

8:00 π.μ.: Όρθρος

9:30 π.μ.: Θ. Λειτουργία

29 September: Sunday, 2nd of Luke

8:00 a.m. Orthros

9:30 a.m. Divine Liturgy

JOHN THE BAPTIST HELLENIC ORTHODOX CHURCH

15 Union Park Street, Boston, MA 02118

Tel: 617-536-5692

Web: www.saintjohnthebaptist.org / Email: info@saintjohnthebaptist.org

Saint John the Baptist Hellenic Orthodox Church is a parish under the spiritual and ecclesiastical shepherding of His Eminence Metropolitan Methodios of Boston of the Greek Orthodox Archdiocese of America under the jurisdiction of the Ecumenical Patriarchate of Constantinople.

Parish Priest:

Protopresbyter Dr. George Dion Dragas

Theodora Spentzou - **Assistant Treasurer**

Anastasia Medrano – **Secretary**

Debbie Demos - **Advisor**

Cantor:

Dr. Vasileios Lioutas

Parish Council Officers:

Leonidas Moulis - **President**

Theodore Ganopoulos - **Vice President**

Maria Karra - **Secretary**

Dr. Harry Treon - **Treasurer**

Effie Treon - **Assistant Treasurer**

George Boukouvalas

Dean Konstantine Kadel

George Mamakos

Eleni Moulis

Zachary Pantekidis

Konstantinos Patsaouras

Anthony Rollas

Eleni Vidalis

Pastoral Assistant:

Konstantinos Dimou

Administrative Assistant:

Web-Master:

Dion G. Dragas

Greek School Teacher:

Tatjana Haskaj

Ladies Philoptochos Society Officers:

Effie Pantekidis - **President**

Elpida Kosmidis - **Vice President**

Malamati Boukouvalas – **Treasurer**

Honorary Parish Council Officers:

George Hantis

John Lagadinos

Vasilios Pesiridis

Agamemnon Zygouras

“**The Forerunner**” is a trimonthly publication. The deadline for submissions to each trimonthly publication is the 15th of the previous month. Please submit announcements/news and anything you find interesting to our church office by email, mail or by calling 617-536-5692.

«**Ο Πρόδρομος**» είναι ένα τριμηνιαίο ενημερωτικό δελτίο. Η προθεσμία για δημοσίευση στο τριμηνιαίο ενημερωτικό δελτίο είναι η 15^η του προηγούμενου μήνα. Παρακαλούμε καταθέστε οποιαδήποτε νέα, ανακοινώσεις ή ό,τι άλλο θεωρείτε ενδιαφέρον στο γραφείο της εκκλησίας μέσω ταχυδρομείου, ηλεκτρονικού ταχυδρομείου ή παίρνοντας τηλέφωνο στο 617-536-5692.

14 Σεπτεμβρίου

**ΥΨΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

SEPTEMBER 14, 2013

THE EXALTATION OF THE PRECIOUS CROSS

Save, O Lord, Your People and bless Your inheritance